

Nic podstatného, 2026

Pořád chodím malovat do plenéru, a ohlédnu-li se zpět v delším časovém horizontu, kolísám v tom, čemu věnovat pozornost. Jde mi o náladu a světlo? O lidské zásahy do prostředí, tedy o vztah člověka ke krajině? O krajinu jako o druhého do dialogu, anebo jako zrcadlo vnitřního stavu? O přírodu, její síly a procesy? Co vnímám a co všechno pomíjím? To je možná nejdůležitější otázka. Vím jen, že bych rád, aby to, co potkám, a zkouším malovat z jakéhokoliv důvodu, diváka oslovovalo a promlouvalo k němu jaksi samo skrze obraz, s tím, že já sám se tomu od počátku do konce jen jednoduše poddám jako zprostředkovatel, že to nebude mnou manifestované, koncipované, vymyšlené. Sebenenápadnější banalita může mít rozměry úžasu, lyriky, i humoru – to vše zároveň. Nic podstatného, co si řeklo o pozornost, aniž bych dovedl říci proč.